

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa E. C.
przeciwko E. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 maja 2016 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt XXI Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 26 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w W. w sprawie z powództwa E. C. przeciwko E. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o odszkodowanie, oddalił apelację powódki i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Zdaniem skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna, gdyż analiza sprawy wskazuje, że pozwana Spółka nie miała podstaw do zastosowania wobec powódki art. 52 § 1 k.p. Niezależnie od powyższego w ocenie powódki pozwana złożyła powódce oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy z naruszeniem terminu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu, a Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do doszukiwania się w uzasadnieniu podstaw skargi kasacyjnej argumentacji mającej wykazać jej oczywistą zasadność. Sąd

Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III UK 10/11, LEX nr 1124105). Zauważyć jednak należy, że Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił spójną argumentację, a dokonana ocena okoliczności faktycznych i związane z tym zastosowanie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. mieszczą się w granicach uznania sędziowskiego. Podnoszone przez powódkę argumenty odnoszą się w istocie tylko do kwestii zastosowania tego przepisu w konkretnych okolicznościach faktycznych sprawy. W okolicznościach sprawy, w sytuacji, gdy powódka zajmowała samodzielne stanowisko dyrektora finansowego, a w określonym okresie pełniła również funkcję członka zarządu pozwanej spółki, Sąd miał prawo dokonać oceny, że powódka powinna była podjąć działania mające na celu odzyskanie nadpłaconego przez Spółkę podatku, a co najmniej wskazać na taką możliwość, czego nie uczyniła. W związku z powyższym brak jest podstaw do przyjęcia oczywistej zasadności skargi. Wywody skarżącej stanowią polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi, co, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Ponadto skarżąca w żaden sposób we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie rozwinęła podnoszonej kwestii uchybienia miesięcznemu terminowi przewidzianemu w art. 52 § 2 k.p., po upływie którego nie może nastąpić rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).

